

Neděle 30.7.2017 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Žalm 62: *Bůh jako opora a jistota života*

O víře je možné mluvit různě. Je možné o ní diskutovat, mluvit abstraktně anebo také živě, konkrétně a poutavě. Myslím, že o autorovi biblických žalmů, izraelském králi Davidovi, se dá říct, že mluví o víře živě a srozumitelně. Měl takový dar, že jeho vyznání víry v Boha a vyprávění konkrétních zkušeností pomáhaly dalším lidem důvěřovat Bohu. Jeho modlitby a vyznání jsou plné obrazů ze života. Stačí uvést jako příklad Ž 23, tu nádhernou píseň o Bohu jako pastýři, nebo Ž 27, který přirovnává Boha ke světlu, nebo Ž 46, který mluví o Bohu jako útočisti a síle. Tak to platí i o našem dnešním textu. V něm přirovnává David Pána Boha ke skále, o kterou se může člověk opřít, která se nepohne a která poskytne člověku pocit jistoty či bezpečí. Bůh je Davidovi záchranou, nedobytným hradem a útočištěm.

1. *Život v ohrožení – víra cestou do bezpečí*

Král David má básnické i hudební vlohy. Ovšem své básně a písně nepíše „do šuplíku“. On si nevydělává jako básník a skladatel. On skládá básně, protože nemůže jinak, protože musí. Vede ho k tomu jeho srdce, jeho víra v Boha, kterého poznává v různých situacích jako živého, mocného a milujícího. Také za vyznáním Ž 62 je konkrétní žalmistova zkušenost. Ve 4.v. slyšíme, že je terčem útoků ze strany nepřátel, zlých lidí. Od nepřátel není možné čekat dobré věci. Nepřátelé nejednají férově! Je v tom vždy nějaká podlost, škodolibost a snaha ublížit. V Davidově případě je to kvůli víře v Boha. Jeho nepřátelé to jsou zároveň nepřátelé Boží cesty a Božích záměrů. David to ví, a proto hledá pomoc u svého Boha. Pán Bůh mu už mnohokrát pomohl, dával mu v různých situacích odvalu, ochránil ho a vysvobodil. Kromě toho je důležité vidět i to, jak se David v těchto situacích choval. Důvěřoval Bohu, ale sám bojoval. Když chránil stáda svého otce, tak se ráno pomodlil, ale pak se za ovečky, když bylo třeba, bil a v boji se šelmami nasazoval život. V zápase se silákem Goliášem také „do toho šel“, i když měl téměř „holé ruce“. Nejdřív se pomodlil a pak bojoval. Teď je zase v jiné situaci a mluví o ní s Bohem. Modlí se a zároveň vyznává, co o svém Bohu ví a co si o tom všem myslí. Jeho Bůh je „*skála, spása, nedobytný hrad*“! David tím chce vyjádřit osobní jistotu: Bůh je jediným bezpečným místem, je jedinou instancí, u které se člověk může dovolávat práva a spravedlnosti. Se *skálou* nikdo nepohne, *spása* od Boha znamená jistotu Boží blízkosti a pomoci, *nedobytný hrad* je místem, kde je člověk v bezpečí. Takový obraz mocného a neohroženého Boha nosí David v srdci! Tím, že o tom vypráví a píše, pomáhá dalším lidem k tomu, aby se drželi Hospodina.

2. *Bůh jako jistota také dnes*

Dnes žijeme v míru a ve svobodě a takovou zkušenost, jakou měl David s nepřáteli víry, nemáme. Nevíme, jak to je, když nám někdo usiluje o život. Přesto je Davidovo vyznání víry, naděje a osobní jistoty blízké všem, protože mluví o hodnotách a darech, bez kterých se nedá žít ani v blahobytu a míru. Dnešní nebezpečí, ohrožení a nejistoty jsou jiného druhu. Souvisí se složitostí života, se životním tempem, s civilizačními a zákeřnými nemocemi, únavou za

volantem, znečištěním životního prostředí nebo každodenním stresem. V podmínkách dnešního světa hledáme i my útočiště, bezpečí, posilu a naději. I když toho o životě a světě víme dnes víc, jsme stejně zranitelní, smrtelní a křehcí jako lidé v Davidově době. Proto potřebujeme oporu, víru a ujištění, že nejsme na všechno sami, že máme v nebi Otce....

Na biblické výroky o Bohu jako skále si vzpomenu vždycky, když jsem někde v horách. Často jsem viděl na dovolené skály, které vzbuzovaly respekt a které mohly být obrazem jistoty a bezpečí. Pak jsem viděl obrovské skály, které se někde vysoko procesem eroze „utrhlly“ a zřítily do údolí. Takové skály drtily všechno, co jim přišlo do cesty, a znamenaly smrtelné nebezpečí. Když král David mluví o Bohu jako o skále, tak tím myslel bezpečí a jistotu.

V životě nás potkávají nejrůznější zkušenosti: prožíváme věci příjemné a radostné, ale přicházejí taky chvíle bolestné a těžké. Je to dobře, že dopředu nevíme, co přijde. Je dobře, že neznáme scénář svého života s jeho detaily, s jeho výšinami i s jeho úskalími. Moudře to Pán Bůh zařídil, protože věděl, že bychom to jinak neunesli. – V této situaci se mi vybavuje tragická smrt osmnáctiletého Jirky. V neděli byl s rodiči ve shromáždění a v úterý ráno mi jeho tatínek volal, že je po smrti! Nešťastná, zbytečná smrt na motorce! Bylo to jediné dítě věřících rodičů! Přiznám se, že jsem měl tehdy o ně a jejich víru strach. Nevěděl jsem, jestli je taková životní rána zlomí. Byla to velmi silná zkušenost, když jsem mohl pozorovat, jak je velká bolest a ztráta nakonec přitáhla k Pánu Bohu blíž. Prožili něco z toho, co znamená Boží útočiště, bezpečí, posila a pokoj. – Tak to někdy je, že jdeme klidně svou cestou a najednou nás překvapí zpráva o těžké nemoci někoho blízkého anebo se dozvíme vlastní diagnózu. Nečekaně stojíme před životní realitou, kterou jsme si nevybrali. Jak ustojíme životní otřesy jako ztrátu zaměstnání, konec přátelství, náhlé úmrtí blízkého člověka? Kde najdeme sílu?

3. Víra jako hledání jistoty

Nevím, jestli mám přesné informace, ale někde jsem se četl, že středověký *hrad Bezděz* a největší moravský *hrad Helfštejn* nebyly vojensky nikdy dobyty. Tyto hrady představovaly ve své době obraz naprostého bezpečí před nepřáteli. K takovému lidsky bezpečnému místu přirovnává David svého Boha. Jeho vyznání ze 62. žalmu ukazuje ovšem stejně dál. Ukazuje k bezpečí, které se stává nadějí tváří v tvář smrti. – Také reformátor Martin Luther vložil své vyznání do známé písně *Hrad přepevný je Pán Bůh náš...* Svědectví věřících z dávné doby nás staví před otázku, jak to máme my? O co se v životě opíráme? – Zde jsme zpátky u obrazu skály z našeho žalmu. Potřebujeme pro život oporu, která je pevnější než my sami. Bible nám říká, že *Bůh* je jako skála. *Ježíš Kristus* se stal skálou, kterou nic neotřese, když zvítězil nad hříchem, ďáblem a smrtí. *Bible* – Boží slovo je skálou, o kterou se můžeme opírat. *Ježíšova slova* jsou „slova věčného života“ – vedou nás k víře v Boží lásku, v Ježíše Krista. Kdo přijímá Boží slovo a věří v Krista, staví svůj život na skále. Dostává se k jistotě, která podrží ve chvílích největších otřesů. A když nás Boží ruka v konkrétní situaci ochrání, když vyvázneme z trápení, krize nebo nemoci, vyprávějme o tom dalším lidem jako král David. Ať je Bůh oslaven jako ten, který je živý, mocný, který miluje, zvedá a zachraňuje. AMEN. **Bronislav Kaleta**

